

Шлях Нації

Дмитро
Ярош

Дмитро Ярош

ШЛЯХ НАЦІЇ

Збірник статей

Дрогобич
Видавнича фірма
«ВІДРОДЖЕННЯ»
2004

Нова книжка полковника Дмитра Яроша – збірник публіцистичних статей із актуальних проблем ідеології українського націоналізму, націоналістичного руху та українського державотворення. За плечима автора – п'ятнадцятирічний досвід боротьби за незалежність та державність української нації, набутий передусім у складних політичних умовах Наддніпрянщини. Останні десять років життя полковника Яроша злиті із Всеукраїнською організацією „Тризуб“ імені Степана Бандери, у якій з 1996 до 1999 року він був Головою Центрального Проводу, а зараз – Головний інспектор Організації. Тверді націоналістичні переконання автора, його ідейна безкомпромісність і жертвна відданість справі української національної революції надають його працям глибокої змістовності, переконливості та живої, а тому виправданій пристрасності.

Видання адресоване державним діячам, політикам, усім, кого цікавлять проблеми українського національного державотворення.

Упорядник Євген ФІЛЬ

«Тризуб» на марші

ЗАВДАННЯ І ТАКТИКА ОРГАНІЗАЦІЇ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Провідна мета цілої діяльності і боротьби ОУН на даному етапі – це здобуття Самостійної Соборної Української Держави. Цій меті ми підпорядковуємо все, все повинно їй служити.

С. Бандера

Друзі і Подруги!

На IX Великому Зборі Організації Українських Націоналістів Всеукраїнська громадська спортивно-патріотична організація „Тризуб“ імені Степана Бандери була визнана основним репрезентатом молодіжної та націоналістичної політики ОУН. Це рішення Найвищого Органу українських націоналістів-бандерівців поклало величезну відповідальність на керівництво та рядове членство „Тризуба“, легітимізувало участь у націоналістичному русі молоді спортивно-патріотичної організації і разом з тим чітко окреслило завдання нашої Організації. Ще одним кардинальним моментом цього рішення стала можливість втілити в життя „теорію птаха“, яку виклав Провідник „Тризуба“ полковник Василь Іванишин. Згідно з цією теорією, „Тризуб“ має стати крилом єдиного сильного птаха – Організації Українських Націоналістів, на одному рівні з основним представником ОУН в сфері політичної діяльності – партією парламентського типу КУН.

Виходячи з рішень IX Великого Збору ОУН, „Тризуб“ розпочав системну роботу в трьох основних напрямках:

1. Виховний. Це виховання молодих націоналістів через проходження ідеологічних, фізичних, політичних, польових, спеціальних вишколів та участь у різноманітних націоналістичних та пропагандивних акціях. Метою цього напряму є підготовка кадрів національно-визвольної революції, кристалізація людей Ідеї і Чину, які були б здатні на самопожертву в ім'я Нації та Батьківщини.

2. Пропагандивний. Це пропаганда національної ідеї, ідеології українського націоналізму, Організації Українських На-

ціоналістів, діяльності „Тризуба“ через засоби масової інформації, листівки, а також за допомогою видавничої фірми „Відродження“, різнопланових конференцій та інших пропагандивних заходів.

3. Національно-захисний. Це допомога українській громаді в самоорганізації, відстоювання національних та соціальних прав українців, захист честі Нації будь-якими доступними методами і засобами. Як наслідок цієї системної роботи, зріс авторитет і вплив „Тризуба“ у всій Україні, відбулося розширення організаційної мережі на Донеччині, Слобожанщині, Січеславщині, у Криму. Організація зросла і зміцніла як абсолютно легальна структура.

Саме тому 1996 року по „Тризубу“ був нанесений важкий удар „п’ятою колоною“, яка панує в органах державної влади. З її боку два роки проти Організації застосовувались провокації, арешти, удари ворожої агентури, які проявились у спробах розколати Організацію, сильний морально-психологічний тиск на членство, перекриття каналів фінансування, „загадкові“ смерті та „випадкові“ автомобільні аварії провідних членів Організації, що спричинило згортання легально діючих загонів „Тризуба“ на центральних, північних, південних та східних теренах, а також призвело до значного послаблення структур „Тризуба“ на західноукраїнських землях.

У зв’язку з цим перед Центральним Проводом постало питання пошуку нових форм і методів діяльності. І вихід було знайдено. Ключову роль у цій ситуації відіграв ІІ Великий Збір Всеукраїнської Організації, проведений у січні 1998 року, який став етапним у її житті, визначивши основні вектори розвитку „Тризуба“.

На Наддніпрянщині підтримка українських націоналістів у масах ще не є достатньою, тому членство було профільтроване та включене у створення тризубівських структур закритого типу. На ЗУЗ через високий рівень національної свідомості та громадсько-політичної активності, навпаки, – легальна діяльність була пожвавлена. Окрім того, враховуються недоліки та помилки першого етапу розвитку Організації. Як показав час, така форма роботи сьогодні є абсолютно виправданою, але потребує більшої активізації та підняття її фахового рівня. Тут є величезний потенціал.

Сьогодні найбільшими проблемами Організації є дві: кадри і фінанси. Незважаючи на те, що Центральному Проводу вдалося на своєму рівні систематизувати вишкільну роботу та вилонити із членства цілу когорту молодих, активних, пер-

спективних керівників, брак провідного складу (особливо середньої ланки) на Наддніпрянщині і ЗУЗ є дуже суттєвим. А тому кожний член „Тризуба“ зобов’язаний за допомогою організаційних вишкільних і самоосвіти кожного дня працювати над своїм ідейним, політичним, фізичним та духовним розвитком. Рух – це життя, застій – це смерть для будь-якої організації, а тим більше – для націоналістичної. Це маємо усвідомити назавжди.

Проблема фінансування організаційної діяльності виглядає інакше. Центральний Провід від дня заснування „Тризуба“ робить усі можливі спроби для забезпечення системної пропагандивної, вишкільно-виховної та націозахисної діяльності. Робота у цьому напрямку продовжується, але мусимо зрозуміти, що цього завжди буде замало.

Центральний Провід не має змоги матеріально забезпечити діяльність усіх обласних, міських, районних організацій, які діють від Ужгорода до Луганська, від Сум до Сімферополя. У вирішенні фінансової проблеми Організації повинні взяти участь усі її члени, кожний осередок, особливо членство та провідний актив „Тризуба“ західноукраїнських земель. Адже в порівнянні з побратимами з Наддніпрянщини у них є набагато більше можливостей фінансувати організаційну структуру.

Галичина, Закарпаття, Волинь, Буковина повинні стати надійним та міцним запіллям переднього краю національно-визвольного фронту – Великої України. Адже питання бути чи не бути українській нації та державі і досі актуальне. І вирішуватись воно буде у Києві, Харкові, Донецьку, Одесі, Дніпропетровську та інших русифікованих містах Наддніпрянщини.

Вирішивши ці дві вищезгадані проблеми, „Тризуб“ за короткий час реально здатний опанувати всі українські землі до районних центрів включно. І всі ми, від Голови Центрального Проводу до рядових членів Організації, незважаючи на існуючі проблеми, опір антиукраїнських сил, недостатню підтримку братніх організацій, її вирішимо, бо „Як не я – то хто? Як не тепер – то коли?“

Тактика діяльності та основні напрямки розвитку ВГСПО „Тризуб“ ім. С. Бандери у 1999 році буде наступною:

1. Зміцнення і закріплення існуючих організаційних структур шляхом:

а) посилення вишкільної діяльності на рівні обласних, районних та міських організацій;

б) пошуку та індивідуального вишколу кандидатів на посади керівників середньої ланки та референтів різного рівня;

в) структуризації територіальних підрозділів згідно зі Статутом Організації;

г) систематизації діяльності всіх структурних ланок „Тризуба“ згідно з інструктивними матеріалами Центрального Проводу.

2. Розбудова матеріально-технічної бази Організації на західноукраїнських землях, створення там міцного запілля для організаційних структур Наддніпрянщини; розбудова фінансово-господарської референтури Всеукраїнського „Тризуба“.

3. Розбудова „Тризуба“ на неосвоєних теренах за рахунок політично активної молоді та кращих представників інших верств населення. Основну увагу при розбудові організаційних структур потрібно буде звернути на опанування міст та промислових регіонів.

4. Активізація націоналістичної роботи як індивідуального, так і масового характеру; задіяти в цю діяльність інші громадські та політичні організації.

5. Використання всіх доступних форм і методів пропаганди; революціонізація та диференціація пропагандивної роботи, активне залучення ЗМІ та комп'ютерної техніки для посилення якості пропаганди; пропагандивну роботу вести у трьох напрямках: ідеологія українського націоналізму, Організація Українських Націоналістів, організаційна діяльність ВГСПО „Тризуб“ ім. С. Бандери.

6. Активна співпраця з національно-державницькими організаціями і сприяння об'єднавчим процесам у національному таборі на основі Української Національної Ідеї.

7. Закріплення та розширення зв'язків із радикальними патріотичними організаціями держав постсоветського простору.

Усі ці тактичні завдання, які стоять перед нашою Організацією, нам під силу. П'ятирічний досвід тризубівської діяльності та унікальні нароби наших попередників з ОУН-УПА дають упевненість у Перемозі і Божу поміч у нашій шляхетній справі.

Хай живе націоналістична революція!

Слава Україні! Героям Слава!

1998

Вибори-99: боротьба за Україну чи гра в демократію?

„Передумовою для відновлення самостійного державного життя є знищення на українських землях советської влади, її органів і силових інструментів, знищення комуністичної партії і системи, усунення з України усіх сил, які захищають російський імперіалізм і протиставляються самостійницьким змаганням“.

Степан Бандера

Чергові вибори – на цей раз треті президентські – знову з усією гостротою ставлять перед українським народом питання: „Бути чи не бути українській державі? Бути чи не бути Україні незалежною? Ще раз на очах байдужого до нашої долі Заходу проливати свою кров за право бути господарем власної долі на рідній землі чи цю проблему вдасться вирішити мирно, на виборах – без кровопролиття?“

Названі дилеми цілком реальні, бо навіть на восьмому році незалежності в Україні зберігається стан нестійкої рівноваги в боротьбі державницьких і антидержавницьких, реваншистських сил.

Ця ситуація – результат того, що націонал-демократи, які, через збіг обставин, єдині очолювали український національно-визвольний рух кінця 80-х – початку 90-х років, трансформували цей рух на догоду Заходу в чисто демократичний і не повели українців на здобуття національної держави. Такої мети вони навіть не ставили. Більше того: ігноруючи політичний зміст вистражданої народом української національної ідеї та абсолютизуючи чергову доктрину (на цей раз демократію), вони при кожній нагоді „викривали“ подібні спроби нечисленних тоді політиків-націоналістів і допомагали імперкомуністам паплюжити український націоналізм, поборювати націоналістичні об'єднання. Вони ж доклали всіх зусиль, щоб допомогти колишній колоніальній компартноменклатурі паралізувати політичну волю народу, звузивши політичну боротьбу лише до парламентських форм.

Наслідки такої „мудрої“ і „реальної“ політики очевидні: нагоду створення національної держави було втрачено, коло-

ніальна адміністрація зі спритністю фокусника стала „українською“ владою, українці й надалі залишаються на рідній землі бездержавною, а тому й безправною нацією, народ ограбований і зневірений, демократи втратили масову підтримку в суспільстві, антидержавницькі, антинародні сили легко перехопили парламентаризм і тепер успішно використовують демократію для узаконення грабежу країни і демонтажу української держави.

Хід виборчої компанії, яка фактично розпочалась уже давно, показує, що вибори-99 будуть відбуватися в складних умовах активізації реваншистських сил, дискредитації і самодискредитації влади, втрати владою контролю над ситуацією в економічній сфері, зубожіння народу, кримінального розгулу, домінування інтересів і доктрин над національною ідеєю. Ідеологічна боротьба буде підмінюватись боротьбою за виборчий апарат, засоби масової інформації (ЗМІ) із використанням компроматів.

Важливо, щоб за цією політичною метушнею, боротьбою амбіцій і „перетягуванням ковдри“ на себе політики й виборці не забули, що головним змістом нинішніх президентських виборів є боротьба між державницькими і антидержавницькими силами. І саме турбота про незалежність України, про збереження держави і створення передумов для перетворення її у державу української нації – в Українську Соборну Самостійну Державу – має зумовлювати позицію і вибір усіх національно свідомих українців, усіх чесних громадян України.

Ці дві антагоністичні сили на виборах-99 будуть представлені трьома таборами, кожен з яких має шанс вибороти найвищу державну посаду.

Державницькі сили, на жаль, поділені на два табори.

Перший із них – „консерватори“. Вживаємо цей термін у переносному значенні, щоб підкреслити мету цього табору: законсервувати нинішній стан, його закономірності і тенденції. Складається це середовище з людей влади та бізнесу, яких об'єднує діючий Президент Л. Кучма та які зараз монтують передвиборчий блок „Злагода“.

Другий державницький табір – „опозиціонери“. Це об'єднання демократів, соціал-демократів, лібералів, націонал-демократів, націоналістичних та псевдо-націоналістичних об'єднань, які часто є політичними аутсайдерами та банкрутами. Вони політично дуже різні, невиразні, у них різна мета і дуже обмежені ідейні, організаційні та фінансові можливості. Найголовнішими їх лідерами є Марчук та Удовенко, які є не-

пересічними особистостями, що збільшує шанси опозиції перемогти своїх конкурентів на президентських виборах.

Антидержавницькі сили мають один табір. Називаємо їх „реваншисти“, щоб увиразнити їх політичну мету. Сюди входять імперкомуністи та різні комуноїдні утворення (КПУ, СПУ, СелПУ, ПСПУ та їм подібні), „п'ята колона“ Москви в Україні та всі налякані націоналістами й ображені на владу. Ми їх називаємо саме реваншистами, але аж ніяк не лівими, бо їхня лівизна – це лише маскування імперських прагнень та реваншистських устремлінь до відновлення Советського Союзу і комуністичного режиму. Їхні нинішні лідери – Симоненко, Мороз, Вітренко і Ткаченко.

У кожного з цих таборів є свої сильні та слабкі сторони.

„Консерватори“. Мають реальну владу, мають Президента-кандидата, а це завжди сильна стартова позиція. Вони не обмежені у фінансах, діють у всіх регіонах і на всіх рівнях (від села до Києва). Самі формують виборчий механізм, успішно згуртовують політичні, громадські, релігійні об'єднання. Крім того, мають підтримку Заходу та певних владних кіл Росії, їх команда, основу якої складає „Злагода“, активно використовує страх частини народу перед комуністичним реваншем, роздробленість опозиції та її ідейно-політичну та організаційну кволість. Л.Кучма має можливість суттєво збільшити свій електорат за рахунок розколу реваншистського табору на імперкомуністів та справді „лівих“.

Слабкими сторонами консервативних сил є відсутність у нинішнього Президента власного політичного середовища. Творення його команди відбувалося переважно на клановій і компромісній основі, а тому всі „його“ люди служать не Президенту, а тому угрупованню, яке їх контролює. Великими недоліками є особиста ідейно-політична невиразність лідера, відсутність привабливої мети, перспективної концепції розвитку держави, ігнорування національної ідеї, інтересів української нації, демонстрування власної денаціоналізованості, навіть русифікованості. Його російськомовні виступи насправді не додають йому електорату, а тільки відштовхують національно свідомих людей і підкріплюють мовну політику реваншистів. Неухильне погіршення соціально-економічної ситуації, неефективність заходів влади в боротьбі з розкраданням, корупцією, злочинністю, неправильність кадрової політики зменшує чисельність прихильників консервативного кандидата. Дивує також страх Президента і його команди перед громадою, народом, боязнь зробити широкі народні маси

фактором у політичній боротьбі. Малий ужинок із зовнішньо-політичних зусиль та неадекватність у взаємовідносинах між Україною і Росією теж суттєво знижують рейтинг Президента. Не ліквідувавши вищезгадані недоліки, консерваторам буде досить важко втримати президентське крісло – за умови чесних виборів.

„Опозиціонери“. Їм немає потреби витрачати сили на компрометацію влади в очах виборців: влада достатньо самоскомпрометувалася. Вони мають достатньо козирів проти реваншистів, є носіями державницьких ідей, які набирають усе більшої популярності. Деякі із опозиційних партій мають політичний капітал, успадкований або зароблений у часи проголошення незалежності України. Чисельність електорату опозиції може суттєво збільшитися за рахунок людей, які бояться повернення комуністичних часів і втратили віру в спроможність нинішньої влади.

Слабкість опозиції полягає в її патологічній роздробленості, отаманщині та відсутності власних перспективних політичних лідерів загальнонаціонального масштабу. Відсутність інтегруючих ідей і концепцій призводить до неможливості розгортання організаційних структур опозиції по всій території країни, а також до неможливості об'єднання всіх її сил на довший термін. До того ж в очі дуже кидається безпринципність партійних лідерів та їх бажання подорожче продати себе і свої партії тому, хто більше заплатить або запропонує відповідні посади. Залишки ідейності вступають у них в жорстоке протиріччя з популярним тепер прагматизмом.

„Реваншисти“. Їх сила в тому, що вони мають відомих лідерів, сталий електорат, розгорнуті політичні структури, значну частину депутатських мандатів і державних посад на всіх рівнях. Доступ до бізнесових та бюджетних фондів і преси дає їм можливість проводити повноцінну виборчу кампанію. Найбільш винні у зубожінні народу, вони вміло нацьковують цей народ на Президента. Демагогія на соціально-захисну тематику, яку їм віддали на відкуп опозиційні сили, збільшує кількість їхнього електорату. Також необхідно враховувати, що реваншистський табір активно використовує панславизм, максимально витискаючи дивіденди з балканської війни.

Мають вони і слабкі сторони.

1. Їхня ідеологія повністю дискредитована, вона скомпрометувала себе на практиці; ренегатство, тобто відхід від традиційної марксистсько-ленінської доктрини, що веде до роз-

колу в їх лавах; ідеологічні „ножиці”, тобто необхідність водночас пропонувати комуністичну „зрівнялівку” і страх зачепити інтереси червоної номенклатурної буржуазії.

2. Злочинне владне минуле, поро яке дуже добре пам'ятає народ та не бажає його повернення.

3. Внутрішня конкуренція. Зійтися на одному кандидатові у президенти реваншистам практично неможливо, бо існує непримиренна соціалістка Наталя Вітренко, яка широко рекламується президентськими ЗМІ, а також спікер Олександр Ткаченко, імперські виступи якого, на наш погляд, вигідно підкреслюють державницьку позицію діючого Президента.

4. Злодійство і скорумпованість у реваншистському середовищі, що їх зараз залюбки викривають підпорядковані Президенту правоохоронні органи.

5. Обмеженість їх соціальної бази. Вони практично не мають впливу на західно-українських землях, відчувається хронічний брак людей середнього віку та молоді (залучення їх відбувається не на основі ідеї, а через інтерес, тому люди з їхнього середовища швидко стають на шлях зради комуністичних ідеалів: починають із червоних мітингів, а закінчують слухняними функціонерами у владних кабінетах).

6. Головною опорою реваншистів є старше покоління, яке живе не так ідеологічними догмами, як ностальгією за вчорашнім днем, і не може себе ніяк інакше проявити, як кинувши у виборчу урну бюлетень із прізвиськом кандидата-комуніста. А зараз ці люди дезорієнтовані кількома претендентами

7. Як на перших, так і на других президентських виборах червоні підтримували кандидатів (Л. Кравчук, Л. Кучма), які, зайнявши вищий державний пост, не стали виконувати реваншистські програми і були оголошені зрадниками. Аналогічна доля чекає їх нинішніх висуванців: у випадку перемоги їх Президент повинен або добровільно погодитись на малопривабливу роль одного з російських губернаторів, або знову стати „зрадником”.

Як бачимо, зараз жоден із трьох названих таборів не має ні програми, ні кандидата, які б відповідали нашій меті і нашим прагненням. На жаль, націоналістичний рух теж сьогодні не спроможний запропонувати такого претендента, який би міг гідно представляти державницькі сили і якого ми могли б рекомендувати громаді як кандидата-націоналіста, беручи на себе відповідальність за його майбутню політику.

У цих умовах наша Організація виступає зі своєю концепцією участі в президентських виборах.

Пріоритетною для нас, українських націоналістів-бандерівців, є не просто зміна персоналій, не утвердження „свого“, а необхідність зміни політики Президента, зближення її з українською Національною Ідеєю та національними інтересами.

Однозначно ворожим середовищем для нас є реваншистське. Воно успішно маскується під „лівих“, і, на жаль, практично всі нереваншистські партії розцінюють їх як опозицію, як суперників, а не як ворогів.

Державотворчі концепції консервативного та опозиційного середовищ кардинально відрізняються від націоналістичної. Проте, враховуючи можливий реванш імперкомуністичних сил, ми не будемо поборювати їх, а нашу підтримку вони можуть одержати лише у випадку суттєвого зближення своїх ідейно-програмових засад з Українською Національною Ідеєю.

Всеукраїнська Організація „Тризуб“ ім. С. Бандери на президентських виборах 1999 року буде виконувати наступні завдання:

1. Пропагандивні. Агітація за необхідність Української Самостійної Соборної Держави; за ідеологію українського націоналізму як єдину державотворчу ідеологію; за Організацію Українських Націоналістів як єдиний державотворчий фактор; за консолідацію національно-державницьких сил на основі Національної Ідеї.

2. Націозахисні. Боротьба проти реваншистських імперкомуністичних сил; проти їхньої ідеології; проти їхніх об'єднань; проти їхніх кандидатів, агітаторів, агентів; проти всіх спроб пропонувати будь-який комуністичний, соціалістичний, демоліберальний заміник Української Національної Ідеї; проти згубної тактики висунання кандидатів у Президенти „на продаж“, аби потім отримати якісь посади і мандати – так можна забезпечити перемогу реваншистських сил уже в першому турі.

3. Політичні. Орієнтування виборців на боротьбу з реваншистами всіма доступними методами і засобами. Рекомендуювання виборцям тих реальних претендентів на посаду Президента, програми яких максимально наближені до націоналістичної ідеології та Національної Ідеї.

Вибори-99 є одним з етапів боротьби за УССД. Незважаючи на результати виборів, ми чудово усвідомлюємо, що майбутній Президент, не відкинувши стару систему влади, не зруйнувавши структури влади, не замінивши людей влади, не досягне ніяких зрушень у напрямку будівництва української

національної держави. Ми переконані, що без вивільнення енергії Української Нації з-під ярма національного і соціального поневолення – усі обіцянки й улесливі слова тих політиків, які йдуть до влади, залишаться пустопорожніми балачками, а ситуація в державі буде погіршуватися з кожним днем.

Ми переконані, що єдиним шляхом розбудови Нації і Держави може бути тільки Націоналістична Революція, здійснена силами всього українського народу під проводом національного революційного ордену – Організації Українських Націоналістів.

**Ми хочемо перемогти!
Ми можемо перемогти!
Ми переможемо!**

Травень 1999 р.

Звітна доповідь

Всечесні отці, шановна подруго Голово Проводу ОУН, друже Провідник «Тризуба», друзі і подруги по боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу, шановні гості нашого зібрання!

Я прийняв керівництво Всеукраїнською Організацією «Тризуб» імені Степана Бандери 18 травня 1996 року. Це був час, коли Організація, перебуваючи в zenіті свого розвитку, була здатна проводити масовані пропагандивні акції, які сприяли утвердженню в суспільстві української національної ідеї та стримували тих, хто намагався використовувати силу в придушенні українського національного руху. Багато з Вас були учасниками або хоча б свідками тих захоплюючих і надихаючих подій, тому тут немає потреби детально зупинятися на них.

Однак це був і час, коли романтичний період в утвердженні держави Україна і функціонуванні «Тризуба» завершувався. Саме тоді імперкомуністична реакція та її «п'ята колона» в усіх сферах суспільного життя і влади перейшла в рішучий контрнаступ, яка триває і досі. Першим об'єктом, по якому вона нанесла удар, став «Тризуб» імені С. Бандери. Понад два роки проти нашої Організації застосовувалися «розпрацювання», залякування, затримання, обшуки, арешти, судові розправи. Мали місце терористичні акти проти провідних членів «Тризуба».

До речі, часто в цьому протистоянні з ворогами України «Тризуб» діяв сам на сам. Ті, що нинішнє продовження боротьби «Тризуба» з червоними і його антиреваншистські ініціативи оцінюють і паплюжать як нашу безпринципність і кон'юнктурність, жодного разу не виступили на захист молідіжної націоналістичної організації.

«Тризуб» вистояв, змужнів і зміцнів у цій боротьбі. Ми понесли важкі втрати, але не втратили перспективи. «Тризуб» часто зависав над прірвою, але зберігся як діва націоналістична структура, бо нашу Організацію ми розбудовували не на піску ілюзій, а на скалі, що зветься українським націоналізмом, маючи три немеркнучі орієнтири: Бог. Україна. Свобода.

Ворожі удари ніколи не були для нас причиною для бездіяльності. І навіть у найтяжчі часи в Організації була випрацювана і реалізована ефективна система вишкільно-виховної, пропагандивної та націоналістичної діяльності.

Із травня 1996 року проведено сотні вишкільних різних рівнів і спрямувань у всіх регіонах України, найчастіше на місцях бойової слави ОУН-УПА. Результат цієї системної роботи – високий рівень націоналістичної свідомості членства і високі ідейно-політичні та організаційні якості провідних кадрів, які складають основу Організації і є запорукою її дієвості і незнищенності.

Ми перша і єдина в Україні організація, яка назвала себе ім'ям славної пам'яті Провідника української нації Степана Бандери, що дало великий політичний і пропагандивний ефект. Наша пропагандивна робота здійснювалася у формах рейдів, походів, конференцій, презентацій, ювілейних заходів, випуску літератури (книжок, брошур, листівок). Ми перші, хто зініціював і видав збірку праць Степана Бандери «Перспективи Української Революції». Члени «Тризуба» брали участь у пропагандивних акціях, організованих іншими національно-державницькими об'єднаннями. Пропагандивна діяльність «Тризуба» завжди базувалася на ідейній спадщині наших попередників, але ніколи не вичерпувалася нею.

Про націоналістичну діяльність не буду багато розповідати, бо більшість із присутніх тут або самі здійснювали її, або були поінформовані про неї. Також вона широко висвітлювалася у виступах депутатів-реваншистів Верховної Ради та в комуноїдній пресі, чого, на жаль, не можна сказати про пресу, яка вважає себе націоналістичною.

«Тризуб» створений і керований ОУН, а тому пропаганду ОУН, утвердження її ролі в націоналістичному русі і в українському політикумі, прирощення її авторитету в суспільстві ми завжди розглядали і розглядаємо як свій святий обов'язок. Ми єдина націоналістична організація, де тема ОУН присутня постійно у всіх формах діяльності. Саме в «Тризубі» було, зокрема, ґрунтовно опрацьовано тему ОУН як єдиного реального державотворчого чинника в реалізації української національної ідеї та концепцію функціонування ОУН в умовах формальної незалежності України, яка є альтернативою до партійного думання і діяння.

Ми твердо переконані і постійно переконуємо інших, що даремними є потуги витворити якусь альтернативу, якийсь ерзац-замінник ОУН. ОУН неповторна і незамінна. Тільки вона, як Національний Орден незламних борців за державність, свободу і процвітання української нації, здатна консолидувати українське суспільство, зробити українську національну ідею пасіонарною, а Українську Самостійну Соборну Державу реальністю.

У «Тризубі» революційна ОУН завжди мала, має і буде мати надійну, організовану і дисципліновану силу – суттєвий фактор у реалізації української національної ідеї.

Нинішні президентські вибори активізували політичне життя України, зокрема, поставили нові завдання перед нашою Організацією. «Тризуб» не дав втягнути себе в політичну метушню змагань за президентське крісло між «хорошими» і «ще кращими» претендентами, за якою часто забувається доля України, стає непомітною загроза її самостійному існуванню.

Президентську кампанію «Тризуб» вирішив використати для активізації боротьби з імперкомуністичною ідеологією та силами чорного реваншу. Виконання цього завдання вимагає не тільки граничного напруження сил Організації, мобілізації всіх здорових сил суспільства, але й конкретних політичних якостей і здібностей від керівника Організації.

На моє тверде переконання, набором таких якостей володіє нещодавній кошовий Західноукраїнського Коша «Тризуба» підполковник Євген Філь. Мені вдалося переконати і його, і Провідника, і Провід у необхідності термінової зміни керівництва, щоб максимально ефективно використати сприятливі умови президентських виборів. Така заміна була проведена, і вже перший місяць виконання підполковником Є. Філем обов'язків Голови Центрального Проводу нашої Організації довів правильність цього рішення.

Складаючи з себе повноваження Голови Центрального Проводу, я дякую за співпрацю, підтримку і допомогу Голові Проводу ОУН Славі Стецько, другу Провіднику «Тризуба» полковнику Василеві Іванишину, членам Центрального Проводу Організації, усім друзям і подругам, чия самовідданість, жертвність і довіра так допомагали мені у складний час керівництва нашою специфічною Організацією.

Дякую, дорогі побратими!

Бажаю новому Голові і новообраному Центральному Проводу успіху в боротьбі за наші ідеали і, звичайно, залишаюся в наших бандерівських лавах!

Упевнений, що передаю керівництво в надійні руки. Більше того, готовий нести відповідальність за свою рекомендацію.

Ми хочемо перемогти! Ми можемо перемогти! Ми переможемо!

Слава Україні! Героям Слава!

15 серпня 1999 р.

Собака гавкає, а караван іде

З першого дня свого існування Всеукраїнська організація „Тризуб“ ім. С. Бандери потрапила під жорсткий прес різноманітних сил, котрі ставили собі за мету знищення молодіжної, націоналістичної, революційної, орденського типу Організації. Список ворогів цілого націоналістичного руху та „Тризуба“ зокрема поповнювався прямо пропорційно до його зміцнення й активізації.

Зрозуміло, що ми, засновники Всеукраїнської організації, і не сподівалися на те, що вдасться проводити виховну, пропагандивну та націоналістичну роботу без спротиву антиукраїнських і антинаціоналістичних сил, але аж такої масштабності протитризубівських акцій на початках організаційного життя ми не передбачали. Ну що ж – сталося так, як і мало статися. „Тризуб“, створений „без ведома і вліяння“ відповідних структур, а тільки з ініціативи революційної Організації Українських Націоналістів, потрапив під приціл ворогів.

Уже в 1996 році провокації спецслужб, судові справи, інформаційний пресинг з боку комуністичних і владних ЗМІ стали для нас лакмусовим папірцем, який визначав, „хто є хто в Україні?“

Потім, у грудні того ж 1996 року, вийшла заява групи депутатів-комуноїдів на чолі з відомим українофобом Мойсеєнком, в якій вони вимагали від Л.Кучми заборони діяльності „Тризуба“. Реакція не забарилася: Президент відразу ж дав команду своїм лівоохоронним „церберам“ розправитися кінцево з нашою Організацією. Загадкові смерті, арешти, обшуки, психологічні та фізичні обробки активістів-тризубівців, максимальна блокада правдивої інформації про нашу діяльність – тобто політичний терор – стали щоденним явищем у житті „Тризуба“. По нас били, а ми контратакували; нас саджали по тюрмах, а ми гартувались; нам пробували заборонити бути бандерівцями, а ми кували справжні націоналістичні характери й активізували акції та вишколи. Було дуже важко, але ми чудово усвідомлювали, що нашим попередникам, спадкоємцями справи яких ми є, тобто бойовикам УВО, підпільникам ОУН та повстанцям УПА, було набагато важче. Їхній приклад надихав нас на боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу. І саме завдяки їхньому духові ми витримали тоді нападки, погрози, спроби „купівлі“ тощо і, врешті-решт, витримуємо їх і зараз.

Але є одне „але“. Тоді все було на своїх місцях. Усяка промосковська шуваль у структурах влади і правоохоронних органах боролася всі роки декларативної незалежності проти всього українського, у тому числі проти „Тризуба“ імені Степана Бандери. Сприймаю це як належне, бо ворог є ворог. А на червоних архаровців одне ім'я славної пам'яті Провідника української нації Степана Бандери завжди справляло незабутнє враження. Що ж говорити про цілу бандерівську Організацію?

А все ж таки у 2001 році ситуація навколо „Тризуба“ радикально змінилася. Звичайно, що всякі комуно-реваншистські дегенерати і зараз щось бляють про націоналістів – робота у них така. Але що ж сталося з „провідниками“ націонал-демократів? Чому і вони почали ревно підгавкувати „червоним“, котрі не перший рік поборюють бандерівщину?

Ось про це треба написати більш детально.

Усе почалося ще з президентських виборів 1999 року. Наші „потужні, стотисячні“ українські партії так плідно політукували всі роки незалежності (тобто в час, коли їм дозволяли це робити), що не змогли домовитися про єдиного кандидата і висунули цілу купу претендентів на найвищу державну посаду: марчуків, біласів, костенків, удовенків тощо. Незважаючи на титанічні зусилля видатних партійних лідерів, „поганий“ український народ не захотів голосувати за „отаманів“, і всі вони з тріском провалилися. Як не дивно, у перемозі Кучми, окрім „несвідомого“ народу, був звинувачений і „Тризуб“. До чого тут наша Організація? – запитаєте Ви. Відповідаю. Як виявили партійні аналітичні голови у той час, коли все „прогресивне людство“ боролася за своїх кандидатів, а всі вони разом поборювали Кучму, „бандитський і екстремістський“ „Тризуб“ активізував свою боротьбу за Україну – проти дуже конкретної червоної загрози, яка сунула впевнено й потужно.

Так, це тризубівці зустрічали кандидатів-реваншистів тухлими яйцями і гнилими помідорами, коли ті пробували дурманити голови українців своїми сатанинськими ідеями. Це бандерівці зупиняли не дуже демократичними методами знахабілих червоних агітаторів, котрі закликали до знищення Держави Україна. Це наші хлопці і дівчата, добираючись у найвіддаленіші райони Сходу, Півдня і Півночі нашої Батьківщини, заклеювали міста й села листівками, в яких були слова української правди. Так, це, знову ж таки, заарештовували наших членів, влаштовували провокації проти нас,

обливали брудом у ЗМІ теж нас! Так, ми боролися за Державу! А де були ви, панове великі політики? Чи то не ви бавилися долями мільйонів українців? Чи не ви кололи раніше і розколюєте зараз національні структури? Чи не ви не можете між собою домовитися, бо ваші власні амбіції для вас вищі за інтереси Вітчизни? Чи не ви продаєтеся, як повії, за посади й мандати? Так, ми ніколи не були нічійми лизоблюдами і ніколи ними не станемо. Але ж ви у цих справах професіонали, бо і слова ваші, і дії явно не на користь нації, а думаєте ви тільки про те, як би швидше досягти владного корита і зайняти місце там, де помиї смакують більше. Ось ваша справжня, не закамуфльована суть!

Так було нещодавно. Що ж робиться тепер?

Сучасна злодійська, безідейно-космополітична влада підставилася у так званому касетному скандалі. Справою Георгія Гонгадзе скористалися відверто ворожі Україні сили на чолі з „товарищем“ Морозом. Тим самим, який на 7 листопада кладе квіти до пам'ятника виродека-Леніна та співає „Інтернаціонал“; у кабінеті якого висять портрети „вождів світового пролетаріату“; котрий на посаді Голови Верховної Ради неодноразовим переголосуванням протягував антиукраїнські закони. Це той самий Мороз, який реанімував у 1991 році агонізуючі червоно-імперські сили, створивши соціалістичну партію. Це той „великий борець“ за соціальну справедливість та за інтереси трудового народу, який, підтримуючи злодія Фотокакіса (колишній директор Чернівецького машинобудівного заводу), давав директиви чернівецькій міліції кинути півтисячі озвірілих гоблінів у формі на штурм ЧМЗ, який захищали від владно-злочинного „безпределу“ робітники та тризубівці. Це він завжди був у чудових стосунках з олігархом Лазаренком. Це він програв президентські вибори-1999, закиданий народом тухлятиною. Що тільки він не робить, щоб стати губернатором „Малоросії“! Тому для мене його поведінка є абсолютно зрозумілою, як є зрозумілим і факт виходу в газеті „Грані“ (контрольована соціалістами!) наскрізь брехливого пасквілю про „Тризуб“, яку виродила член тої ж СПУ Євгенія Бридун. (До речі, бандерівці не ті люди, котрі подають до суду на всяких там шавок. Честь Організації, з Божою допомогою, ми завжди зможемо захистити самі!)

Тепер подивимося, хто ж приєднався до хору, який лле бруд на українських націоналістів?

Особа перша – Анатолій Матвієнко: колишній перший секретар ЦК ЛКСМУ, колишній голова НДП – партії влади,

колишній губернатор Вінницької області, нинішній депутат ВР, нинішній голова „вкрай опозиційної“ партії „Собор“. Подивися на цю людину і з дива зійти не можеш, як то треба вміти перефарбовуватися: то червоний, то двічі народний, то владний, то опозиційний... Принциповість із колишнього комсюка аж пре. І жити йому, з його принципами, на одну депутатську зарплату дуже важко – діти з голоду пухнуть, і політикувати з таким людом не з руки – ніяк його українці президентом обрати не хочуть. Просто жах, а не життя!

Ну що ж, потяг до влади – справа для колишньої партноменклатури закономірна. Але навіщо ж „Тризуб“ чіпати, брешучи про те, що то рядове членство нашої Організації з власної ініціативи, всупереч керівництву, захищало табір опозиції 6-го лютого на Хрещатику? Доводжу до вашого відома „товарищ“ (або пан?), що акцією по розгону прокучмівських „анархістів“ керував безпосередньо я, Головний інспектор „Тризуба“, та заступник Голови Центрального Проводу майор Гатило. І захищали ми право конкретних простих людей, обдурених вами – політиканами, на протест проти свавілля владного режиму, а не соціалістів та продажних керівників опозиції. До того ж, буквально хвилин через п’ять, ми вже проводили „роз’яснювальну роботу“ серед червоного електорату – і досить-таки успішно. Також повідомляю вас, що тризубівці 9-го березня справді на акції опозиції були і завдання по знищенню імперкомуністичної символіки на святкуванні Дня народження Великого Кобзаря з честю виконали – разом із групою мельниківців: із трьох червоних прапорів біля пам’ятника Т. Шевченку не залишилося жодного, незважаючи на те, що одурені морозівською пропагандою хлопці з УНСО пробували захищати комуняк. Після успішного завершення націозахисної акції всі тризубівці були повернуті на місце постійної дислокації й участі у сутичках опозиції з міліцією не брали. Так що раджу вам, пане (або „товарищ“?) Матвієнко, добре думати перед тим, як щось сказати на адресу бандерівців, бо тоді ви уникнете ролі безвідповідального базіки, наклепника чи провокатора.

Особа друга – Степан Ількович Хмара. Цю людину колись я дуже поважав. Але повага ця зійшла нанівець. І ось чому: ледь не братання з відомим олігархом Фімою Звягільським; напрочуд добрі стосунки зі ще більш відомим Пашею Лазаренком; продаж членів власної партії, тобто УКРП, на виборах 1998 року нафтогазовим магнатам; нарешті, абсолютно закономірний союз з червоним Морозом, який почав проявля-

тися на минулих президентських виборах, а кінцево закріпився зараз. Цікаво було б знати, що цього разу, пане Степане, вам пообіцяли? І чи не катують вночі вас жахи за гріхи, які зветься „зрада“ і „наклеп“? Що саме маю на увазі? Відповідаю: ваше інтерв’ю у газеті „Вечерніе Вести“ за 27.03.2001, де ви заявили наступне: „Адже саме УНА-УНСО доклала максимум зусиль, щоб захистити мирні демонстрації та наметове містечко на Хрещатику від провокаторів, організованих владою („анархістів“, комуністів, тризубівців)“. Думаю, що подальші коментарі зайві. Скажу тільки, що політичну імпотенцію брехнею вилікувати неможливо.

Наступний персонаж антитризубівського фарсу – Тарас Чорновіл. Пане Тарасе! До гучного прізвища бажано було б вам мати ще й власне ім’я, політичний досвід та інтелект – вищий, ніж ви демонструєте. Повторювати за іншими, як папуга, неправдиву і провокативну інформацію – це просто не гарно. Я розумію, що багато хто вас перекоонує, що ви великий політик, але мені особисто здається, що ви схожі на політичного бомжа, якому все одно, де жити, і який не знає, чого хоче. Задумайтеся над своїм майбутнім, не ганьбіть прізвище вашого батька і не чіпайте бандерівців!

Сьогодні багато хто намагається дезорієнтувати українське суспільство, повести його не в бік УССД, а знову до колоніального ярма. І тому в сучасних політичних баталіях „Тризуб“ ім. С. Бандери зайняв власну позицію. Ми чудово усвідомлюємо, що вона не є вигідною ні для влади, ні для опозиції. Бо ні банкрутуючий режим, ні керівники протилежного табору не збираються втілювати в життя Українську Національну Ідею. Ми знаємо, що діяльність „Тризуба“ не влаштовує жодну зі сторін конфлікту, бо вони, поборюючи один одного, змагаються за владні портфелі, а „Тризуб“ бореться за те, щоб українці, нарешті, стали господарями своєї долі на своїй власній землі. Ми не збираємося бути маріонетками в чужих ігрищах. Нас не цікавить заміна одних злодіїв при владі на інших. Простежується, що в даній ситуації той „статус кво“, який склався впродовж останніх місяців політичної кризи, вигідний як антиукраїнським силам, які діють у владі (бо їхній вплив на Кучму з кожним днем посилюється), так і, звичайно, так званій опозиції, бо політичним аутсайдерам та маргіналам нинішня ситуація дає можливість засвітитися на політичному екрані, набрати балів перед виборами до Верховної Ради, врешті-решт – виторгувати якісь шкурні політичні дивіденди у представників правлячих кіл.

Ми ж бачимо третій шлях і переконані в його вірності: „Через відродження Організації Українських Націоналістів як національного революційного Ордену, через розгортання всеохоплюючого націоналістичного руху, через Національну Революцію – до перемоги Української Національної Ідеї“.

Здобудемо Українську Державу або загинемо в боротьбі за неї! Ні в першому, ні в другому випадку українські націоналісти в програші не будуть.

Ми хочемо перемогти, ми можемо перемогти, ми переможемо!

І хай допоможе нам Бог!

Квітень 2001 р.

Вибори і вибір нації

З 1989 року мені поталанило взяти участь – у тій чи іншій формі – у всіх виборах, які відбувалися в Україні. Чому поталанило? Тому, що кожні вибори, котрі відбувалися в після-тоталітарну епоху, незважаючи на масу недоліків, усе ж таки були не простим киданням виборчих бюлетенів в урни. Ні! Будь-які вибори – це активізація свідомості народу, це можливість дійти зі своїми ідеями до найглухіших, „найзабитіших“ куточків нашої Батьківщини, це, врешті-решт, надія на зміни, надія на краще життя. А надія, як відомо, умирає останньою.

Жодна нормальна – з точки зору здорового глузду – людина не хоче, щоб на території її Вітчизни лилася кров, вибухали авіабомби, торохкотіли кулемети. Тому, мабуть, люди і винайшли заміник війнам – вільне волевиявлення громадян шляхом голосування.

Для цивілізованих країн вибори вже стали традицією і нормою. Для нашого ж державного утворення постесесерівського періоду вибори залишаються чимось неординарним. І не тому, що люди не звикли до багатопартійності або до самого виборчого процесу, а тому, що всі вибори та референдуми, що відбувалися за останні роки, ставили українців перед дуже чітким шекспірівським вибором: „бути чи не бути?“

Практично через кожні рік-два ми, громадяни формально незалежної держави України, стаємо перед вибором: 1. Іти назад в імперське ярмо під опіку „старшого брата“; 2. Залишатись у тому смердючому багні, яке є сьогодні; 3. Здобувати Українську Соборну Самостійну Державу (УССД) – державу української нації на етнічних українських землях.

Зберігається ця „плюралістична“ ситуація і сьогодні. Більше того, якщо порівнювати здобутки, які мали українці на початку 90-х, і ті „надбання“, що є зараз, – то різниця явно не на користь державності, добробуту, свободи.

Чітко проглядається тенденція до згортання завоювань „оксамитової“ революції 1989-90 рр. Це і духовна експансія, і політико-економічна окупація, й інформаційна війна, які ведуться закордонними ворожими центрами проти української нації. Але найгірше в цьому те, що спротив українців, нашого політикуму з кожним роком, з кожними виборами слабне, а вогонь надії гасне.

Для того, щоб змінити такий стан речей, необхідно дати відповідь на два одвічні питання: „Хто винен?“ і „Що роби-

ти?“ Відповідаючи на перше, одні вказують на чужинців, інші в усіх гріхах звинувачують свій народ: „Дивись, які погані українці: вони за нас голосувати не хочуть!“

Але як перша, так і друга відповіді не задовольняють українських націоналістів: незважаючи на свою мниму очевидність, вони хибні. Бандерівці завжди знали, що головною проблемою України, як і будь-якої іншої нації, є не вороги і не народ. Головною проблемою нашого існування є провідна верства, тобто ті люди, які ведуть народ у майбутнє. Ліквідація або нищість еліти нації призводить до занепаду або тотального знищення національного організму. Історичних прикладів правильності цього донцовського постулату українці, на жаль, мають аж надто багато: княжа доба, козаччина, визвольні змагання ХХ ст.

Сучасний стан нації дає конкретні підстави стверджувати: вона і після проголошення незалежності України залишається поневоленою, а її провід є настільки антинаціональним, що навіть мови не веде про право українців мати гідний статус у „нашій, не своїй“ державі.

Країну роздирають на шматки чужинецькі політико-фінансові клани. Душі українців отруюють низькопробною закордонною псевдокультурою. Нація убогіє і руйнується, а тим, хто при владі, і тим, хто до неї рветься, наплювати на все. Головним для них є власне збагачення та можливість із садистичною насолодою покерувати народом: мовляв, „дурні хохли все стерплять“.

Але це вони так думають, а насправді все буде інакше.

Українські націоналісти чудово усвідомлюють, що сьогодні, завдяки наполегливим зусиллям „друзів“ і недругів, національно-державницький рух перебуває у глибокій кризі. Ті люди, які взяли на свої плечі важкий хрест провідництва, не тільки не виконали своїх завдань, а навпаки, деморалізували та демолібералізували всі ті сили, що брали участь у визвольних процесах кінця другого тисячоліття.

Орієнтація не на українську національну ідею, а на різні демагогічні, штучні доктрини, розрахунок не на власні сили народу, а на „харизматичних осіб“ і чужинецькі подачки, заміна масової революційної боротьби кулуарними інтригами – ось корінь зла, яке своїм гнидінням розкладає національні сили.

Але завжди так не буде. Не дочекаєтесь!

Крізь ту політичну гниль по всій Україні проростають нові, здорові паростки. Незважаючи на тиск ворогів, малі фінансові спроможності, на відсутність можливостей для пуб-

лічної діяльності (особливо на Наддніпрянщині), міцніє і гартується молоде покоління бандерівців, яких уже не задуриш солодкими обіцянками збанкрутілих політиканів. Цього разу націоналісти постараяться звести до мінімуму вплив на українців популістських соціальних гасел та дешевих словечок про „рівність, братерство, свободу“. Для нас категоричним імперативом була, є і буде воля нації, а не ліберальні, космополітичні, комуністичні, соціалістичні, соціал-демократичні та інші пустопорожні доктрини.

Найкращим доказом реальності сказаного вище є діяльність нашої Організації. Вісім років „Тризуб“ ім. С. Бандери відстоює необхідність реалізації української національної ідеї – ідеї державності української нації. Вісім років ми проводимо вишкільно-виховні, пропагандивні та націоналістичні акції, наражаючись на небезпеки, репресії, сідаючи по в'язницях, гинучи. Вісім років ми намагаємося втовкмачити владоможцям, партійцям та іншим людям, причетним до державотворення, що єдиний спосіб уникнути кровопролиття, підготувати якісний стрибок у розвитку державницької свідомості і мирним чином вивести Україну на рейки всебічного процвітання – це перехід від УРСР через нинішню Державу Україна до УССД шляхом впровадження принципово нової, національно зорієнтованої ідеології державотворення, невичерпне джерело ідей для якої дає ідеологія українського націоналізму. Хтось погоджувався з нашою правотою на словах, хтось мовчки кивав головою, хтось, навіть не дослухавши, з місця відкидав те, про що ми говорили. Але за справу не брався ніхто.

За цей час zdeградували десятки партій та інших об'єднань, змінилися сотні „непомільних“ політиків, а український „віз і нині там“: як застряг у безідейному болоті в 91-му, так і досі ніяк з нього не вибереться. А все тому, що не прислухалися так звані провідники до того, що нашими вустами говорили ті мільйони героїв і мучеників, які полягли за волю України.

І все ж, не дивлячись на це, ми не впадаємо у відчай. Усвідомлюємо, що „вода камінь точить не силою, а частотою падіння“. Втішає, що до нас прислуховується все більше українців, що наші ідеї доходять до сердець наших співвітчизників.

Яскравим прикладом цього є вибори-2002, які де-факто вже розпочалися. Масовані пропагандивні акції ВО „Тризуб“ ім. С. Бандери в усіх регіонах України та регулярні політичні консультації керівництва Організації з представниками державницьких партій і блоків уже почали давати плоди:

націоналістичні ідеї активно обговорюються в партійних середовищах, у кабінетах і коридорах влади та серед широких народних мас. Я переконаний, що цього разу хоч один національно-державницький блок таки скористається ними.

Чудово усвідомлюючи, що наступні вибори не зможуть радикально змінити тої важкої ситуації, яка склалася в державі, а також будучи твердо переконаний, що єдиним можливим шляхом до державного утвердження нації є Національна революція під проводом ОУН, – я знаю, що вибори можна і треба використати для того, щоб націоналізм став дієвим фактором у політичному житті країни. „Тризуб“ же зобов’язаний підтримати ті партії та блоки, які однозначно заявлять про свої наміри реалізовувати українську національну ідею у своїй державотворчій діяльності. Якщо ж після перемоги на виборах такі структури відмовляться від своїх обіцянок і програм, основним завданням нашої Організації щодо них буде зробити так, щоб ніхто з таких шахраїв більше не доривався до влади.

Програма дій Організації на цих виборах має бути чіткою і зрозумілою для членства й обов’язково включати наступне:

1. Пропаганда наших ідей та ідеології українського націоналізму.

2. Розгортання нових та закріплення існуючих організаційних структур.

3. Кадрове та матеріальне зміцнення „Тризуба“.

4. Оздоровлення ситуації в націоналістичному русі.

5. Підтримка тих (осіб, партій, блоків), хто допомагає нам пропагувати наші ідеї.

6. Активна націозахисна і контрпропагандивна діяльність.

Виконавши ці завдання, ми вийдемо з виборів сильнішими і наблизимо час перемоги. На цьому шляху нам усім треба пам’ятати східну народну мудрість: „Собака гавкає, а караван іде“. Багатьох політиканів не буде задовольняти наша націоналістична позиція, а тому зле шипіння недругів і скрегіт зубів ворогів ми будемо чути на кожному кроці. Не зважаймо! З Богом у серці та з ідейним мечем здобудемо Українську Державу або згинемо в боротьбі за неї. У жодному випадку – у програші не будемо.

Ми хочемо перемогти, ми можемо перемогти, ми переможемо! І хай допоможе нам Бог!

Слава Україні!

Героям Слава!

Грудень 2001 р.

Незалежність – крок до Національної Держави

24 серпня 1991 року – День, який увійшов в історію не тільки України, а й усього світу. Де-факто радянська імперія перестала існувати після проголошення Незалежності саме нашою державою, бо Україна завжди була найвагомішою її складовою.

Коли думаєш про цей день, мимоволі пригадуються події 1989-91 років. Народ прокинувся від багатолітньої сплячки: перші синьо-жовті прапори, перші стрілецькі пісні, перші багатотисячні акції... І найголовніше – люди почали позбуватися страху, люди знову повернули собі надію, народ відчув себе не покірним бидлом, а силою, яка здатна рушити гори, руйнувати імперії, здобувати собі Свободу. І воістину, то були щасливі роки, то було продовження боротьби минулих поколінь українців, то була Революція. Так було...

24 серпня – це свято, це день перемоги, це день сподівань. У першу чергу, сподівань на те, що українці стануть господарями своєї долі на власній землі.

Але минуло 12 років, минуло досить часу для того, щоб об’єктивно проаналізувати цей період розвитку нації та держави.

Почну з того, що саме проголошення незалежності не змогло вирішити найголовнішого питання часу – українського, тобто на території нашої країни корінна українська нація так і не стала панівною. У чужинців та запроданців не була забрана політична влада. Був проведений косметичний ремонт системи та структур влади, „колода“ владоможців перетасована, революційний потенціал народу демобілізований. Деякі з „вождів“, які очолювали національно-визвольний рух, відверто зрадили, деякі, не витримавши матеріальних спокус, продалися, деякі вичерпались. Народ залишився без Проводу, антиукраїнські сили – без реального супротивника, який би відстоював національні інтереси. Результат – продовження нищення українства, грабіж українських ресурсів, регулярна здача завоювань Революції кінця ХХ століття.

Але існує ще один аспект незалежності, і він, як не дивно, на тотально негативному тлі виглядає дуже позитивно. На мій погляд, він стосується внутрішніх сил нації – чинника, реально не залежного від зовнішніх обставин. Як тільки кістлява рука окупацій хоча б трохи послаблюється, українці з хрипом, але шепчуть, говорять, кричать: „Свобода!“ І зараз,

незважаючи на етноцид, який ведеться проти нас зовнішніми та внутрішніми ворогами, всупереч усім їхнім розрахункам, державницька та національна свідомість українців зростає, а розуміння необхідності існування саме української держави поширюється й у представників національних меншин – кримських татарів, росіян, болгар, поляків тощо. Нас, націоналістів, це надихає та ще раз переконує у правильності нашої націоналістичної ідеології та невмирущості нашої національної ідеї. Саме цей фактор додає нам сил та допомагає обрати Шлях.

Після останніх виборів ситуація у політикумі в Україні склалася так, що інтереси українського народу вже ніхто не представляв. „Національно-демократичне безсилля” перестало відігравати будь-яку роль у суспільно-політичному житті. Організований, всеосяжний націоналістичний політичний рух, що почав було відновлюватись на початку 90-х, втягнувшись від революційності та дієвості, розчинившись у ненаціоналістичних блоках та коаліціях, так і не зміг стати тим національно-захисним чинником, який необхідний народу. Усі переговорні процеси між керівниками політичних структур, які декларують себе націоналістичними, не дали результатів, бо завжди перетворювались на пустопорожню балаканину про необхідність об'єднання заради об'єднання. Ніхто ніколи не хотів або не вмів вирішувати реальні національно корисні та національно захисні питання, що дозволило б змінити ситуацію в державі на користь нації, зупинити повзучу агресію Росії, повести народ на боротьбу за свободу, справедливість, добробут.

На сьогоднішній день єдиною структурою, яка ніколи не відходила від націоналістичних засад, завжди діяла в міру своїх можливостей, у площинах, які їй чітко визначила революційна ОУН ще в 1993 році, яка свій авторитет у народі здобула не фарисейським базіканням про любов до Батьківщини, проведенням висококалорійних фуршетів та гіперінтелектуальних вшанувань, залишилась Всеукраїнська організація „Тризуб” імені Степана Бандери.

Після відмови від спільної діяльності з нами проводів ОУН та КУНУ наша Організація шукала для себе ще й інші форми та методи ведення націоналістичної діяльності. Ми змушені були зайнятися тим, до чого ніколи не готувались, тобто політикою. При тому ми неодноразово зверталися до керівництва практично всіх національно-державницьких структур

із пропозицією об'єднати наші зусилля у проведенні різнопланової пропагандивної та національно-захисної діяльності. У відповідь завжди чули слова, слова, слова... При тому не про продовження безкомпромісної революційної боротьби, не про потребу залучення до націоналістичної діяльності широких народних мас – ні. Знову: „політична доцільність”, „а як нас сприйме схід України”, „а що скаже Америка”, „а чи наше бажання не зіпсує настрої керівнику того чи іншого іменного блоку” тощо. Збанкрутілі та зажірілі лідерчуки „теж-націоналістичних” тусовок навіть і думки не мали, щоб, використавши кадрові та матеріальні ресурси своїх структур, піти в Боротьбу. Навпаки, у мене особисто склалося небезпідставне враження, що всі вони саме тому знаходяться на своїх місцях, що успішно саботують будь-які національні починання та блокують діяльність свого, в основі своїй справді націоналістичного членства.

Тепер же, після активізації „Тризуба” на політичній арені України, після створення з нашою участю виборчого блоку „Рух за Націю”, після початку проведення Блоком всеукраїнських антиімперських акцій, усі ці „чолові діячі” та „імпрезіоністи” (як влучно їх назвав Провідник Василь Іванишин) підняли такий скавуляж, що відразу стало зрозумілим, хто є хто. Проти створення Блоку виступили владні структури, імітат-„опозиція”, СБУ, ну дуже „незалежні та правдиві журналісти”, які плутають праведне з грішним (маю на увазі захист, а не руйнування, саме „Тризубом” наметового містечка опозиції у лютому 2001 року та іншу перекручену в ЗМІ інформацію), і, звичайно ж, блюдолизи всіх перерахованих вище з „теж-націоналістичних” структур. Приємно... І корисно.

Для мене особисто це свідчення правильності того напрямку, який ми обрали. І не важливо, „чи гавкають собаки”, головне, що „караван іде”...

Ми створили наш Блок у першу чергу з метою реалізації української національної ідеї – ідеї державності української нації. І вже зараз ми з упевненістю можемо сказати, що бачимо реальні позитиви від нашої участі в цьому об'єднанні. Уже зараз це дало нам можливість активізувати організаційно-кадрову та вишкільну діяльність, на черзі – активізація національно-захисної, пропагандивної, політичної діяльності саме з націоналістичних позицій.

На тлі всезростаючої експансії Росії ми вбачаємо головним своїм завданням максимально активізувати весь український

народ у боротьбі за українські інтереси, дати людям чіткий орієнтир „Свій – Чужий”, пробудити у суспільстві національний солідаризм не тільки як внутрішній чинник, а й як запоруку успіху українства на світовій арені. Ми приречені якщо і не перемогти, то хоча б наблизити перемогу української нації на власній землі, підготувавши та провівши Національну революцію.

Тому перед цими завданнями такими нищими стають амбіції, гризня за посади, мандати, обливання брудом один одного. З 89-го року українцям постійно намагалися підсовувати „новоспечених месій”, які були „єдиноправильними” та обіцяли ошчасливити народ, забезпечивши йому „хліб та видо-вища”. З’являються такі „рятівники” і зараз – причому як від влади, так і від вигідної владі „опозиції”. І число їм легіон. Чудово усвідомлюючи, що незалежно від того, хто із них переможе на тих чи інших виборах, усе одно результат буде один – подальше нищення всього українського та грабунок нашої землі, я все ж таки переконаний, що ми, націоналісти-бандерівці, мусимо використати будь-яку можливість політичної активізації народу для поширення своїх ідей по всій Україні, ми мусимо переконати українців, що ніякі вибори самі по собі не змінять їх життя на краще, що тільки масова безкомпромісна революційна боротьба під прапором національної ідеї зможе втілити у життя віковічні прагнення „мертвих, живих і ненароджених”.

Сьогодні, коли кліка Кучми, із мовчазної згоди „опозиції”, здає Україну (так званий газотранспортний консорціум, рік Росії в Україні, святкування річниці Переяславської угоди, державна підтримка експансії РПЦ, так званий єдиний економічний простір тощо), ми закликаємо всі здорові складові у національно-державницьких структурах відкинути взаємне поборювання та об’єднати наші сили у боротьбі з московською експансією. Це сьогодні найважливіше завдання, бо під загрозою – існування держави, існування нації. Гасла „Київ проти Москви” та „Ні – новітній російській окупації!” мають стати стрижневими на цьому етапі боротьби.

Відстоїмо Державу, здобудемо Свободу Нації, тоді розберемося, кому віддати Булаву. Прийде окупант – буде війна, будуть кров і сльози українських жінок. Сьогоднішні „вожді” або втечуть за кордон, або стануть посіпаками чужинців. Ми ж підем на війну!..

Зараз у всіх нас є реальний вибір – вибір між миром та війною. Обираймо мир та вільну Україну. Для цього треба

сьогодні приєднатися до боротьби зі злом, до боротьби за державність нації. І тоді День Незалежності перестане бути зовнішнім атрибутом, він стане справді Святом – святом української державності, святом української боротьби!

З нами Бог! Тому ми переможемо!
Слава Україні! Героям Слава!

Серпень 2003 р.

Виступ на урочистому зібранні присвяченому 10-ій річниці утворення «Тризуба» імені Степана Бандери

Друзе Провідник! Шановні побратими!

10 років існує наша Організація. 10 років ми в тих чи інших умовах ведемо боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу – державу української нації на українській землі.

Я мав честь очолити нашу Організацію в травні 1996 року. Період мого керівництва можна оцінювати по-різному, але я сказав би так: з 96 по 99 „Тризуб“ пройшов період гартування та випробувань; ми втратили у чисельності, але виграли у якості організаційного членства; ми пережили репресії та тиск з боку антиукраїнських сил, але якби не вони, то ми ніколи б не мали каліброваних провідних кадрів; ми робили масу помилок, але тим самим здобували безцінний досвід організаційної діяльності.

Я не буду переказувати те, що було нами зроблено за час мого керівництва. Переконали, що найбільшим здобутком цих років було створення якісно нової внутрішньої організаційної системи людинотворення та формування реального Проводу – команди однодумців та одновірців, без допомоги яких мені ніколи не вдалося б командувати Організацією та здобувати у час відступу з позицій завойованих „Тризубом“ раніше хоча і невеликих, але перемог. І ті перемоги додають наснаги і сьогодні.

Неможливо собі уявити Організацію без її Провідника – Василя Іванишина. Його воля та воля революційної ОУН створили ВО „Тризуб“ імені Степана Бандери. Його авторитет був, є і залишається незаперечним, його внесок в організаційне життя переоцінити неможливо. То, що ми є такими, якими є – це в першу чергу його заслуга. Для мене особисто та і для більшості провідного членства друг Василь просто духовний Батько – і цим сказано все.

Підполковник Завірюха – Микола Терлецький. Без нього Організація ніколи б не мала б того обличчя, яке має. Його турбота за Наддніпрянщину та наддніпрянців по сьогодні згадується нашими побратимами.

Підполковник Крук – Валентин Калина, ветеран трьох війн, спецназівець, людина з неперевершеним почуттям гумору та вмінням залучати людей до націоналістичної діяльності.

Я би сказав, що він, після полковника Іванишина, мав визначальний вплив як на формування „Тризуба“, так і на моє особисте, як командира.

Підполковник Вітер – Іван Сута, який вмів та і вміє зараз, як ніхто інший, запалити будь-яку людину нашою святою Ідеєю.

Підполковник Вовк – Степан Бичек, якому завжди вдавалося у будь-яких ситуаціях вносити у захмарні мрії занадто великих романтиків, до яких відношу себе, порцію здорового прагматизму. Друг Степан є унікальною людиною ще й тому, що він один з небагатьох, який залучив до активної націоналістичної діяльності і найбільший свій скарб – двох своїх синів.

Підполковник Олег – Олексій Щерба, який незважаючи на те, що вороги на декілька років вибили його зі строю, не втратив віри у перемогу та по сьогодні бере участь в керівництві Всеукраїнською організацією.

Підполковник Крук – Зеновій Багрій, який виховав не одного командира, який був і завжди залишається душею будь-якої тризубівської акції та вишколу. Видатний практикуючий психолог та Комендант з великої літери будь-якого табору.

Підполковник Гатило – Валерій Чоботарь, який з двадцятирічного віку бере найактивнішу участь у тризубівському житті та весь, і в цьому слові немає перебільшення, віддається нашій справі.

Підполковник Спис – Ростислав Винар – уособлення соборності нашої України в нашій Організації, бо народився він та виріс у славному місті Лева, в якому відбувається наш форум, але з 17-ти років пов'язав себе із Січеславщиною, де і намагається стати „ортодоксальним східняком“. Він наш останній тамплієр сучасності та найшляхетніший і найінтелігентніший тризубівець.

Майор Сокіл – Ігор Іванченко. Хтось його ще називає маленьким фюрером за деякі уподобання, але я, як ніхто інший, знаю свого найближчого побратима, як найвірнішу та найвідданішу нашій Справі людину – Воїна національно-визвольної революції, для якого слова Честь, Вірність, Побратимство не є порожнім звуком.

Майор Лісник – Леонід Підлипчук – совість Організації. Він завжди приносив у нашу діяльність те, без чого вона не була б можлива – віру в Господа нашого Ісуса Христа. Поряд з активним веденням організаційної роботи на різних посадах друг Лісник завжди виконував і виконує ще одну функцію –

він є своєрідним світським капеланом „Тризуба“. Не одну людину, особливо на Наддніпрянщині, він наставив на шлях істини.

Про майора Грома – Євгена Поважного, багато розповідати не приходиться. Про нього можна сказати просто – легенда „Тризуба“, і цим обмежитися.

Майор Палій – Вадим Зінківський. Хоча з 1996 по 2001 рік друг Вадим знаходився в місцях позбавлення волі і зараз не є членом нашої Організації, але викреслити його з тризубівського літопису неможливо. Відданість цього слобожанця була, є і залишається для мене незаперечною.

Майор Кіт – Віталій Применко – безкомпромісна та чесна людина шахтарського Донбасу. Один мій побратим дуже влучно охарактеризував його – ходяча 206 стаття. Він і зараз знаходиться у місцях не дуже віддалених, але вже недалекий є той час, коли ми зможемо його привітати на волі.

Майор Степовий – Микола Рідкун. Дух козацької вольності завжди був присущий цій людині. Не один ворог України на безкраїх херсонських степах поплатився за свої антиукраїнські уподобання. Друг Микола завжди був у потрібний час у потрібному місці.

Сотник Прут – Ігор Пендзюр. Жертовність – це просто стиль його життя. Він може щось робити не так, як хочеться, але при тому є незаперечним – і він, і вся його сім'я спричинилися до вишкільної діяльності Організації. Не в одного в цьому залі тьохне серце від приемних спогадів про славне село Слав'ятин та гостинний слав'ятинський ліс.

Заслуги полковника Афганця перераховувати непотрібно. Керівника взагалі-то прийнято критикувати. Але не можу не скористатися нагодою, щоби не подякувати своєму наступнику за те, що він, по-перше, звільнив мене від тої колосальної відповідальності, яка лежала на моїх плечах, по-друге, що виправдав мої сподівання. 1999–2003 роки переконали мене, що мій вибір був абсолютно правильний.

Також треба віддати належну шану славної пам'яті Голови Проводу ОУН подруги Корінь – Слави Стецько. Мені пощастило три роки працювати в її безпосередньому підпорядкуванні. І я з впевненістю можу сказати, що та допомога, яку вона надавала і сьогодні відіграє свою позитивну роль.

Не можу не згадати славної пам'яті підполковника Богдана Климчука, який поклав своє життя на олтар боротьби за державність нації. Він був і залишається зразком націоналіста-революціонера.

Шановні друзі! Прошу вшанувати пам'ять подруги Слави Стецько, підполковника Климчика та інших наших побратимів, що відійшли у вічність, хвилиною мовчання... Прошу сідати.

Наша боротьба – це різнопланові акції, це вишколи, це повсякденна нецікава, рутинна праця. Але найголовніше у нашій боротьбі – це люди. Я згадав невелику кількість членів Організації, які спричинилися до того, що ми сьогодні знаходимося у цьому залі, підводимо підсумки, плануємо подальшу діяльність. Але неможливим було б відзначення цієї дати без тисяч хлопців та дівчат, чоловіків та жінок, які прямо або опосередковано брали участь в діяльності „Тризуба“ імені Бандери. Це ви – рядові члени та симпатички нашої Організації робите її націоналістичною, бандерівською, революційною. Це ви – єдині сьогодні в Україні, хто реалізує віковічне прагнення Нації до самостійності, соборності та державності. Ви – золотий фонд української нації. Слава вам, мої друзі і подруги!

На завершення я хочу побажати всім нам зберігати і примножувати славні традиції „Тризуба“, швидше сотворити націоналістичну політичну силу, яка б стала крилом того птаха, про який ми говоримо вже 10 років, та допомогти відновити повноцінну діяльність Організації Українських Націоналістів, як національного Ордена. В цьому перспектива, в цьому наближення перемоги.

Нехай Покров Пресвятої Богородиці оберігає всіх нас від усього злого!

Нехай Господня воля направляє нас по єдино правильному – націоналістичному шляху! З нами Бог! Тоді ж хто проти нас?

Слава Україні!
Героям Слава!

12 жовтня 2003 р.

Про національну зраду і не тільки...

12 квітня у столиці нашої Батьківщини Києві патріоти України розпочали всеукраїнську акцію протесту „Ні – новітній московській імперії!”.

Новостворений Комітет Захисту України випустив у світ пропагандивні матеріали, у яких дав чітку оцінку діям влади та представників різноманітних опозиційних груп при підписанні та ратифікації договору про так званий Єдиний Економічний Простір, а також закликав громадян України до активного спротиву повзучій окупації московською імперією нашої Вітчизни.

Ініціатори створення Комітету відразу заявили про необхідність консолідованої позапартійної дії, яка б стала детонатором для національно-патріотичного середовища та всього українського народу. І саме на таких принципах ця акція відбувається і зараз.

Десятки тисяч громадян нашої держави зі всіх її кінців та українці діаспори ставлять свої підписи під Зверненням Комітету Захисту України до останньої владної інстанції, яка ще могла б оголосити підписання та ратифікацію вищезгаданих документів щодо ЄСПу незаконними та антидержавними, тобто до Конституційного Суду.

На сьогоднішній день акцію підтримали представники різних політичних і громадських організацій: це і Всеукраїнське об'єднання „Свобода” на чолі з народним депутатом України Олегом Тягнибоком, і Організація Українських Націоналістів під керівництвом экс-президента Української Народної Республіки Миколи Плав'юка, і Київське крайове Братство ОУН-УПА під проводом ветерана національно-визвольних змагань Ореста Васкула, і Всеукраїнська організація „Тризуб” ім. С. Бандери під командуванням Євгена Філя.

Як громадяни свої підписи під листом поставили народні депутати Віктор Ющенко, Андрій Шкіль, Павло Мовчан, Лесь Танюк, Лілія Григорович.

Україна та українці пробуджуються від багатолітнього сну. Вони все більше розуміють, що боротьба за владу не завжди є тотожною боротьбі за Україну, що бувають моменти у житті нації, коли не про минуле треба думати, не про мандати і посади, а про вічне та святе – про збереження живого національного організму, про боротьбу за право нації на вільне, гідне життя, про боротьбу за Національну Державу.

Ця акція ще раз переконує, що наш народ є найкращим у світі, що українців, незважаючи на величезні намагання ворогів, так і не зробили безмовним бидлом, якому треба тільки пожерти, випити та відпочити. Не вдалося ожирілим владоможцям та їхнім холуям звести народ на манівці, бо мудрість народна безмежна, бо Україна просто приречена на Перемогу.

Але ця акція стала ще й індикатором, лакмусовим папірцем для тих, хто називає себе націоналістом, але, насправді, таким не є. Ідеться про людину, яка абсолютно незаслужено займає високу посаду Голови Проводу Організації Українських Націоналістів, – про Андрія Гайдамаха.

„По плодах їхніх пізнаєте їх” – ці великі Слова дають можливість кожній людині тверезо проаналізувати те, що бажаєш пізнати. Скористаємося цією заповіддю для аналізу діяльності цього посадовця. Наголошую саме на ньому, бо, на моє глибоке переконання, немає в Україні більш гідної та заслуженої організації, ніж бандерівська ОУН.

Для нас, членів „Тризуба”, з самого початку нашої організаційної діяльності принцип „Рішення Проводу ОУН ми сприймаємо як закон, а розпорядження Голови Проводу – як наказ” був аксіомою, яка не підлягала обговоренню. За цим принципом ми боролися роками, цей принцип і зараз у серці кожного тризубівця. Але...

Після 10-го Великого Збору ОУН, який проводився з жахливими порушеннями організаційного Устрою та ще й за кордоном (при існуванні хоча і формально, але незалежної держави!), новообраний голова зробив усе для того, щоб розвалити бандерівську націоналістичну систему: ОУН-КУН-“Тризуб”.

Інтриги, скандали, спочатку відмова від будь-яких переговорів, потім спроба безпричинного виклику „Беркута” на „тризубівців”, яких було запрошено на переговори. Це все – „політичний талант провідника”...

Друге – найважливіше. Повне усунення ОУН від політичної діяльності в Україні, тотальна бездіяльність структур, перехід Організації з революційної боротьби на просвітянство, підтримка безідейних блоків та організацій, використання бандерівського авторитету у приватних цілях, масове залучення до організаційних лав людей, які не мають жодного відношення до націоналізму та революційної боротьби – усе це стандартний набір ворожих дій. І очолює ці дії Андрій Гайдамаха.

Черговим його кроком стала відмова від підписання згаданого вище Звернення до Конституційного Суду України та

участі Організації Українських Націоналістів у всеукраїнській акції протесту „Ні – новітній московській імперії!” Як можна розцінити цю відмову? Відповідь однозначна: національна зрада! А в зрадників-юд шлях один – до пекла!

Ми, націоналісти-бандерівці, чудово усвідомлюємо, що ворожі спецслужби не залишають поза увагою наш рух, і зрозуміло, що головним об'єктом їхніх атак є найславніша організація – Орден Української Надії. І ми знаємо, що, незважаючи на спроби тотального опанування керівних посад в націоналістичних структурах ворогами українського націоналізму, їх гра буде програна. Бо український націоналістичний рух – це незнищенна система, яка відторгає від себе все вороже, штучне, брехливе. Буде так і зараз!

Ми переконані, що боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу виходить на новий етап. Ми знаємо, що в ОУН є достатньо людей, сил і можливостей навести лад у своїй „родині”, що Організація Українських Націоналістів – це категорія постійна, а люди в ОУН – категорія змінна. Ми віримо, що наблизився той час, коли ОУН повернеться на шлях революційної боротьби і поведе за собою всіх націоналістів, увесь український народ. Так буде!

Бо з нами Бог!

19 травня 2004 р.

Ні – новій московській окупації!

Протистояння Добра і Зла у світі триває.

Україна, яку Господь поставив на грані двох світів творити нове життя, завжди була ареною війн та битв. Сотні племен та народів прикладали зусилля, щоб зіштовхнути велику Українську Націю з шляху історичного поступу. Тисячоліття Україна боронила цінності шляхетної європейської, християнської цивілізації. Протягом всієї історії людства наша Батьківщина була надійним щитом на кривавому шляху диких азійських орд, а Українці вели безкомпромісну війну зі Злом. Йде ця війна і сьогодні!..

Для українського народу 350 років головним ворогом є ненажерлива та жорстока Московська імперія. Спадкоємиця монголо-татарської Орди завжди чудово усвідомлювала, що без України, як частини імперії, будь-які мрії про похід на Європу є нереальними. Три з половиною століття Москва робила все, щоби наша Нація перестала існувати: пряма військова та церковна окупація вільної Козацької республіки; знищення гордості України - Запорізької Січі; криваве придушення, разом з польськими окупантами, всенародного повстання на чолі з Гонтою та Залізняком – „Коліївщини”; заборона царськими указами української мови та книгодрукування; вивіз до своїх столиць державних та культурних українських цінностей; окупація та знищення Української Народної Республіки; штучні голодомори; ліквідація української інтелігенції; чергова окупація України під час Другої світової війни; масовий вивіз українців на Північ та Схід імперії; тотальна русифікація і денационалізація нашого народу; нищівна експлуатація ресурсів нашої землі – все це далеко не повний перелік злочинів Москви проти Києва, проти нашої Вітчизни.

Сьогодні, коли, здавалося б, українці вирвалися з ярма вікового поневолення, коли існує Держава Україна, коли ми урочисто відмітили 13-ту річницю Незалежності, знову постало питання існування Нації та Держави.

Оговтавшись після розвалу радянсько-російської імперії, московські керманічі першим ділом звернули свою увагу на Україну. Знаючи, що на цей раз шлях військової агресії є для них таким, що призведе до повної ліквідації міні-імперії, свою експансію вони повели іншою дорогою: взяття під контроль політичного середовища; створення проросійських лобі

у владних та силових структурах; захоплення інформаційного простору; витіснення з території держави найактивніших представників народу; тихе придушення національно-визвольного руху; дискредитація української державності у ЗМІ; через своїх агентів впливу доведення до банкрутства та скопування за безцінь української економіки; продовження русифікації та духовна агресія – все це неповний перелік методів новітньої московської окупації. Але зовнішній ворог – це закономірно...

Зрадники – гірші за будь-якого ворога! Політика ж сучасної влади є зрадницькою по відношенню до всіх „мертвих, живих і ненароджених“ українців: ядерне роззброєння України; здача українського флоту Росії; продаж імперії стратегічно важливих підприємств; створення так званого газотранспортного консорціуму; святкування року Окупанта (Росії) в Україні; входження в „єдиний економічний простір“; урочисте відзначення початку московської окупації України, тобто Переяславської ради.

Українець! Держава Україна ще не Українська держава! Вища державна влада в Україні і сьогодні, хоч і опосередковано, знаходиться у руках Кремля. Тому для Нації є стратегічно важливим вирішити це питання – вирішити раз і назавжди! Гасло „Україна для українців!“ сьогодні набирає нового значення.

Шлях у нас один – Українська Національна Революція – зміна системи влади, структур влади та ідейно зумовлена заміна людей влади. Україні – українську владу! Без вирішення цього питання, неможливо вирішити будь-яке інше: економічне, соціальне, культурне тощо.

Зупинимо московську окупацію – заживемо так, як мають жити європейці. Дамо чужинцям панувати на нашій землі – згадаємо, що таке голодомори та війни. Вибір за нами!

Обираймо Мир, Свободу, Справедливість, Добробут!

Ні – новій московській окупації!

Слава Україні!

Героям Слава!

Зміст

„Тризуб“ на марші	3
Вибори-99: боротьба за Україну чи гра в демократію?	7
Звітна доповідь	14
Собака гавкає, а караван іде	17
Вибори і вибір нації	23
Незалежність – крок до Національної Держави	27
Виступ на урочистому зібранні присвяченому 10-ій річниці утворення „Тризуба“ імені Степана Бандери	32
Про національну зраду і не тільки...	36
Ні – новій московській окупації!	39

Ярош Дмитро

Я77 Шлях нації: Збірник статей.– Дрогобич: Видавнича фірма „Відродження“, 2004.– 42 с.
ISBN 966-538-159-8

Нова книжка полковника Дмитра Яроша – збірник публіцистичних статей із актуальних проблем ідеології українського націоналізму, націоналістичного руху та українського державотворення. За плечима автора – п'ятнадцятирічний досвід боротьби за незалежність та державність української нації, набутий передусім у складних політичних умовах Наддніпрянщини. Останні десять років життя полковника Яроша злиті із Всеукраїнською організацією „Тризуб“ імені Степана Бандери, у якій з 1996 до 1999 року він був Головою Центрального Проводу, а зараз – Головний інспектор Організації. Тверді націоналістичні переконання автора, його ідейна безкомпромісність і жертвна відданість справі української національної революції надають його працям глибокої змістовності, переконливості та живої, а тому виправданій пристрасності.

Видання адресоване державним діячам, політикам, усім, кого цікавлять проблеми українського національного державотворення.

УДК 323.13(=161.2)(477)
ББК 66.5(4УКР)

Дмитро Анатолійович Ярош

ШЛЯХ НАЦІЇ

Збірник статей

Упорядник *Євген ФІЛЬ*

**ВФ «Відродження» заснована 21 листопада 1991 р.
Петром та Олександром Бобиками, Василем Іванишином**

Президент фірми *Василь Іванишин*
Головний редактор *Ярослав Радевич-Винницький*
Директор фірми *Ігор Бабик*
Заступник директора *Володимир Гнатик*
Головний бухгалтер *Надія Волянська*
Коректор *Наталія Муційчук*

Підписано до друку з готових діапозитивів 15.09.04.
Формат 60x84¹/₁₆. Папір офс. № 1 (текст). Гарнітура SchoolBookC.
Офсетн. друк. Умовн. друк. арк. 2,45. Обл.-вид. арк. 2,03.
Наклад 1500 прим.

Видавнича фірма «Відродження»
82100, м. Дрогобич, вул. Т. Шевченка, 2.
Для листів: аб/с 10480, м. Львів-49, 79049.
<http://www.vidrodzhenia.org.ua>
e-mail: babyk@lviv.farlep.net
Тел. (office): (03244) 2-17-94. Тел./факс (дир.): (0322) 40-59-39.

Поліграфічна фірма «Коло»
82100, м. Дрогобич, вул. Бориславська, 8.
Тел.: (03244) 2-90-60.

**Полковник Дмитро ЯРОШ,
українець, християнин.**

Народився 30 вересня 1971 р. в м. Дніпродзержинську Дніпропетровської області.
У 1988 році закінчив СШ № 24 м. Дніпродзержинська.
З листопада 1988 року включився у національно-визвольну боротьбу.
Член НРУ з лютого 1989 р., член УГС з червня 1989 р.
З жовтня 1989 р. по листопад 1991 р. проходив службу в армії.
Після закінчення служби продовжив боротьбу за Україну.
З липня 1994 року став членом-засновником «Тризуба» ім. С. Бандери.

Керував Дніпродзержинською чотою, Дніпропетровським обласним загonom, Дніпровським куренем, Наддніпрянським кошем.
З 1996 по 1999 – голова Центрального Проводу Всеукраїнської організації «Тризуб» ім. С. Бандери.
З 2002 року Головний інспектор ГСПО «Тризуб» ім. Степана Бандери, член Центрального Проводу.
Освіта вища: у 2001 році закінчив філологічний факультет Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка.
Одружений, разом з дружиною Ольгою виховує двох доньок Анастасію та Ірину.

вул. Пушкінська, 2-4/7, п.4, м. Київ, 01034
Тел.: (044) 536-15-03. Факс: (044) 536-15-14
<http://www.tryzub.com.ua>

ISBN 966-538-159-8

9 789665 381594 >